

നോക്കുകൂലി ബാബു പാറയ്ക്കൽ

നാട്ടിൽ എപ്പോൾ അവധിക്കു വന്നാലും രാവിലെ ഉമ്മറത്തു വന്ന് വെളിയിലേക്കു നോക്കിയിരിക്കുന്നത് എനിക്ക് ഒരു ഹരമാണ്. വീടിനു മുമ്പിലുള്ള റോഡിൽകൂടി ഗ്രാമീണർ രാവിലെ കൃഷിസ്ഥലങ്ങളിലേക്കും കുട്ടികൾ സ്കൂളിലേക്കും നടന്നുപോയിരുന്ന പഴയ കാലം. എല്ലാവരും എന്തെങ്കിലുമൊക്കെ കുശലം പറയാതെ പോകുക ചുരുക്കം. വിദേശത്തെ കഥകളറിയാൻ അവർക്കും താല്പര്യം. ഇന്നു പക്ഷേ കുശലം പറയുവാൻ ആർക്കും സമയമില്ല. ഇപ്പോൾ ആരും നടന്നു പോകാറില്ല. എല്ലാവരും വാഹനങ്ങളിലാണ് യാത്ര. പണ്ടു ഗ്രാമീണരോഡുകൾ കീഴടക്കിയിരുന്നത് കാളവണ്ടികളായിരുന്നു. ഇന്ന് മ്യൂസിയത്തിൽ വയ്ക്കാൻപോലും ഒരു കാളവണ്ടി നാട്ടിലെങ്ങുമില്ല. എല്ലാവർക്കും എപ്പോഴും തിരക്കാണ്. അതിവേഗം ഓടുന്ന ലോകത്തിനൊപ്പം പോകുവാൻ നാടും നെട്ടോട്ടമോടുന്നു.

രാവിലെ ഒരു ഗ്ലാസ് കാപ്പിയുമെടുത്ത് ഉമ്മറത്തിരുന്നു പത്രം വായിക്കുവാൻ ഒരു രസമാണ്. പിന്നെ പുഴയിലൊരു കുളി! ഇപ്പോൾ പുഴയിൽ കുളിക്കുവാൻ പോകാറില്ല. മണൽവാരി വികൃതമാക്കിയ പുഴയിൽ ആഴമേറിയ കയങ്ങൾ മനുഷ്യനു ഭീഷണിയായി ഒളിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഇപ്പോൾ കുളിയെല്ലാം പൈപ്പിലെ വെള്ളത്തിൽ കുളിമുറിയിൽതന്നെ.

അല്പം കഴിഞ്ഞപ്പോഴാണ് ഭാര്യ പറഞ്ഞത്, മുഷിഞ്ഞ തുണിയെല്ലാം അലക്കാൻ കിടക്കുന്നു. എങ്കിൽ പിന്നെ അതു നടക്കട്ടെ ആദ്യം. അവൾ തുണികൾ ഓരോന്നായി വാഷിംഗ് മെഷീനിലിട്ടു. മെഷീൻ ഓൺ ചെയ്തുകൊടുത്തിട്ട് ഞാൻ വീണ്ടും ഉമ്മറത്തു വന്നിരുന്നു. അല്പം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ മുറിയിൽനിന്നും തന്റെ വ്യധയായ മാതാവു വിളിച്ചു, “മോനേ ഒജയിംസേ, മുറിയിൽ മുഴുവൻ വെള്ളം ലീക്കു ചെയ്യുന്നു.”

ഞാൻ ഓടി അകത്തേക്കു ചെന്നു. വാഷിംഗ് മെഷീനിൽനിന്നും വെള്ളം മുറിയിലേക്കൊഴുകിവരുന്നു. മുറിയിലാകമാനം വെള്ളമായിക്കഴിഞ്ഞു. ഉടനെ വാഷിംഗ് മെഷീൻ ഓഫ് ചെയ്തു.

“ഈ മെഷീൻ കേടാണു മോനേ, അതു നന്നാക്കണം” അമ്മ പറഞ്ഞു.

ഞാൻ വാഷിംഗ് മെഷീൻ കമ്പനിക്കാരെ വിളിച്ചു കാര്യം പറഞ്ഞു.

“മെഷീനു ഗാരന്റി ഉള്ളതാ. ഞങ്ങൾ വന്നു നന്നാക്കിത്തരാം” അവർ അറിയിച്ചു.

ഉച്ചകഴിഞ്ഞപ്പോൾ രണ്ടുപേർ വന്നു മെഷീൻ നന്നാക്കാൻ ശ്രമിച്ചു. കുറെ കഴിഞ്ഞപ്പോൾ അവർ അറിയിച്ചു, “സാർ ഇതു ഞങ്ങൾക്കു ശരിയാക്കാൻ പറ്റില്ല. സർവ്വീസ് സെന്ററിൽ അയയ്ക്കണം. ഗാരന്റിയുള്ളതുകൊണ്ട് എല്ലാം ഫ്രീയാണ്.”

“ആയിക്കൊള്ളട്ടെ.”

അവർ മെഷീൻ എടുത്തുകൊണ്ടുപോയി. ഒരാഴ്ച കഴിഞ്ഞിട്ടും അതിനെപ്പറ്റി ഒന്നും കേൾക്കാതിരുന്നതുകൊണ്ട് അവരെ വിളിച്ചു ചോദിച്ചു.

“സാർ, അതു റിപ്പയർ ചെയ്യുന്നത് എറണാകുളത്താണ്. ഒന്നുരണ്ടു ദിവസങ്ങൾക്കുള്ളിൽ ശരിയാക്കി അവർ കൊണ്ടെത്തും.”

മൂന്നാം ദിവസം രാവിലെ പത്തു മണി കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ഒരു ചെറിയ ട്രക്ക് വീടിന്റെ മുമ്പിൽ വന്നുനിന്നു. അതിൽനിന്നും ഒരാൾ ഇറങ്ങി വന്നു പറഞ്ഞു, “വാഷിംഗ് മെഷീൻ ശരിയാക്കി കൊണ്ടുവന്നിട്ടുണ്ട്. ഞങ്ങൾ ഇറക്കി എവിടെയാണു വയ്ക്കേണ്ടത്?”

“അകത്തെ മുറിയിൽ.”

അയാളും കൂടെ വന്ന സഹായിയുംകൂടി അതിന്റെ പാക്കിംഗ് എല്ലാം പൊളിച്ചു മാറ്റി. അപ്പോഴേക്കും മൂന്നു നാലു പേർ വീടിന്റെ മുറ്റത്തേക്കു കയറിവന്നു.

“അങ്ങനെ ഇറക്കാൻ പറ്റത്തില്ല.” ആരോടെന്നില്ലാതെ അവർ പറഞ്ഞു.

“അതെന്താ?” മെഷീൻ കൊണ്ടുവന്നതിൽ ഒരാൾ ചോദിച്ചു.

“ഇതു ഞങ്ങളാണിറക്കുന്നത്. നിങ്ങൾ മാറി നിൽക്കുക.” കയറി വന്നതിൽ നേതാവെന്ന മട്ടിൽ ഒരാൾ പറഞ്ഞു.

“അതെങ്ങനെയാണു ശരിയാകുന്നത്.? ഇതു കേടുകൂടാതെ ഇറക്കുവാൻ പരിചയം വേണം. അതു കൊണ്ടാണ് ഞങ്ങളെ കമ്പനി വിട്ടിരിക്കുന്നത്. ഇതു ഞങ്ങൾ മാത്രമേ ഇറക്കാൻ പാടുള്ളൂ.”

അപ്പോഴേക്കും ഞാൻ മുറ്റത്തേക്കിറങ്ങിച്ചെന്നു.

“എന്താ, എന്താ പ്രശ്നം?” ഞാൻ ചോദിച്ചു.

“നിങ്ങൾക്കീ നാട്ടിലെ നിയമമൊന്നും അറിയില്ലേ?” നേതാവു ചോദിച്ചു.

“എന്താണത്?”

“ഇവിടെ സാധനങ്ങൾ ഇറക്കുവാനും കയറ്റുവാനും ഞങ്ങൾക്കു മാത്രമേ അവകാശമുള്ളൂ. അതു കൊണ്ട് കമ്പനിക്കാർ ഈ മെഷീൻ ഇറക്കുവാൻ ഞങ്ങൾ സമ്മതിക്കത്തില്ല”.

“അതിരക്കുവാൻ പ്രത്യേകം പരിചയം ആവശ്യമാണ്. അവർ പറഞ്ഞതു കേട്ടില്ലേ?”

“ഏതു സാധനം ഇറക്കാനും ഞങ്ങൾക്ക് പരിചയമുണ്ട്. ഇവിടെ മറ്റാരും ഇറക്കാൻ ഞങ്ങൾ സമ്മതിക്കില്ല.”

“നേതാവേ, എന്റെ വീട്ടിൽ കൊണ്ടുവന്ന വാഷിംഗ് മെഷീൻ ആരിറക്കണം എന്നു ഞാനാണു നിശ്ചയിക്കുന്നത്. അതിൽ നിങ്ങൾ ഇടപെടേണ്ട.”

“ശരി നിങ്ങൾ ആരെക്കൊണ്ടു വേണമെങ്കിലും ഇറക്കിച്ചോ. ഞങ്ങൾക്കുള്ള നോക്കുകൂലി ഇങ്ങു തന്നാൽ മതി.”

“നോക്കുകൂലിയോ? കമ്പനിക്കാർ കൊണ്ടുവന്ന വാഷിംഗ് മെഷീൻ അവർ തന്നെ ഇറക്കി മുറിയിൽ കൊണ്ടുവന്നു വച്ചുതരും. അതിനു ഞാൻ നിങ്ങൾക്കെന്തിനാണു കാശു തരുന്നത്?”

“നിങ്ങൾ ഒരു കാര്യം മനസ്സിലാക്കണം. ഇത് അമേരിക്കയല്ല. കേരളമാണ്. ഇവിടെ ഞങ്ങൾ പറയുന്നതേ നടക്കൂ.”

“ചങ്ങാതിമാരേ, ഞാൻ തർക്കിക്കുന്നില്ല. കേടുകൂടാതെ നിങ്ങൾ ഇറക്കി വയ്ക്കാമെങ്കിൽ അങ്ങനെയാവട്ടെ. എത്രയാണു കൂലി?”

“ഞങ്ങൾ നാലുപേരുണ്ട് രണ്ടായിരം രൂപ തന്നാൽ മതി!”

“രണ്ടായിരം രൂപയോ?” ഈ മെഷീൻ ഇറക്കി താഴെ വയ്ക്കുന്നതിന് ഇത്രയും വലിയ കൂലിയോ?”

“രണ്ടായിരം ചോദിച്ചത് ഇറക്കിവയ്ക്കുന്നതിനു മാത്രമല്ല. ഇതിവിടെനിന്നും ട്രക്കിൽ കയറ്റി കൊണ്ടു പോയതു ഞങ്ങൾ അറിഞ്ഞില്ല. അതിന്റെ ആയിരവും ഇപ്പോൾ ഇറക്കിവയ്ക്കുന്നതിന്റെ ആയിരവും അങ്ങനെയാണു രണ്ടായിരം.”

നേതാവു വിശദീകരിച്ചപ്പോൾ ഞാൻ അന്തംവിട്ടുപോയി.

“ഇതെന്തു ന്യായം?” ഇതെന്താ വെള്ളരിക്കാപട്ടണമോ?”

“അധികം ന്യായമൊന്നും വിളമ്പണ്ട. നിങ്ങൾക്കു ശമ്പളം ഡോളറിലല്ലേ കിട്ടുന്നത്? ആകെ അമ്പതു ഡോളർപോലും വേണ്ടല്ലോ. എന്നിട്ടും ഇതു നിങ്ങൾ അന്യായമായിട്ടാണോ കരുതുന്നത്?” നേതാവു പുതിയ വ്യാഖ്യാനങ്ങളുമായെത്തി.

“ഇതെന്തു മര്യാദയാണു മിസ്റ്റർ? ചോദിക്കുന്നതിനും ഒരു പരിധിയില്ലേ?”

“ഞങ്ങളും ജീവിക്കണ്ടേ? നോക്കുകൂലി ഞങ്ങളുടെ അവകാശമാണ്. രണ്ടായിരം രൂപ ഞങ്ങൾക്കു കിട്ടണം.”

“അതു കൊടുത്താൽ നിനക്കു തുണി അലക്കാം. അല്ലെങ്കിൽ ഉടുത്തിരിക്കുന്ന തുണികൂടി അവർ പരിച്ചോണ്ടു പോയെന്നിരിക്കും.” വടി ഉറന്നിക്കൊണ്ട് അപ്പച്ചൻ മുറ്റത്തേക്കിറങ്ങി വന്നു.

“ഇതെന്താ അപ്പച്ചാ ഇങ്ങനെയൊക്കെ?”

“എടാ മോനെ, നീ നാട്ടിൽ വന്നിട്ട് 5, 8 കൊല്ലമായില്ലേ. ഇതാ പറയുന്നത് എല്ലാ വർഷവും നാട്ടിൽ വരണമെന്ന്.”

“എന്റപ്പച്ചാ, നോക്കി നിൽക്കുന്നവനു കൂലി കൊടുക്കണമെന്നു പറയുന്നതെവിടെത്തെ ന്യായമാ? ലോകത്തെങ്ങുമില്ലാത്ത ഒരു നിയമം ഇവിടെ മാത്രമെങ്ങനെ?”

“അല്ലെങ്കിൽതന്നെ ഇവിടെ നടക്കുന്ന സംഭവങ്ങൾ ലോകത്തു വേറെവിടെയാ കാണാൻ കഴിയുക? ഓണത്തിനും ക്രിസ്തുമസ്സിനും കേരളം കൂടിച്ചുതീർത്തത് 130 കോടി വീതമാണ്. ലോകത്തിലെവിടെയാടാ ഇത്രയും കള്ള് ഒറ്റ ദിവസംകൊണ്ട് ഇതുപോലെ ചെറിയൊരു സംസ്ഥാനം കൂടിച്ചു തീർക്കുന്നത്? ആരെങ്കിലും ഒന്നുകൊണ്ട് തുമ്മിയാൽ ഉടനെ ഹർത്താൽ വേറെ എവിടെയുണ്ട്? എന്തെങ്കിലും നിസ്സാരമായ കാര്യത്തിന്റെ പേരിൽ എത്ര പേരാണ് ഈ നാട്ടിൽ ആത്മഹത്യ ചെയ്യുന്നത്? പത്തും പതിനൊന്നും വയസ്സുള്ള പിച്ചുരുവരെയോ തുങ്ങിമരിക്കുന്നത്! എന്തു കാര്യം സാധിക്കണമെങ്കിലും കൈക്കൂലി കൊടുക്കണം. അതു മരണസർട്ടിഫിക്കറ്റു വാങ്ങുന്ന ഓഫീസിലായാലും കൊടുത്തേ പറ്റൂ. സ്വന്തം ഭാഷ സംസാരിക്കാൻ മലയാളിക്ക് നാണക്കേടാ. സ്വന്തം നാട്ടിലായാലും എങ്ങാണ്ടു കിടക്കുന്ന സായിപ്പിന്റെ ഭാഷ സംസാരിക്കുന്നതാണ് അഭിമാനമെന്നു കരുതുന്നവരാണു മലയാളികൾ. പിന്നെ, ആർക്കും ആരുടെയും കയ്യോ കാലോ വെട്ടാൻ ‘കുട്ടേപ്പൻ’ കൊടുക്കാം. അങ്ങനെ എന്തെല്ലാം! ഇതൊക്കെ ഈ നാട്ടിലല്ലാതെ എവിടെക്കാണാൻ? അതുകൊണ്ടു കാര്യം നടക്കണമെങ്കിൽ കാശു കൊടുത്തേ പറ്റൂ.” നാലു പതിറ്റാണ്ടോളം അദ്ധ്യാപകനായിരുന്ന പിതാവു പറഞ്ഞു.

“അങ്ങനെ പറഞ്ഞുകൊടുക്കപ്പിച്ചു. വേഗം വേണം. ഞങ്ങൾക്കു വേറെ പണിയുണ്ട്.” നേതാവു തോളിൽ കിടന്ന തോർത്തുമുണ്ടെടുത്തു തലയിൽ കെട്ടി.

“പൈസ തരാം. മെഷീൻ ഇറക്കിക്കോ.”

“ഇതു നേരത്തെ അങ്ങു പറഞ്ഞാൽ എത്ര എളുപ്പമായിരുന്നു. ഇനി നിങ്ങൾ മാറിക്കോ.” നേതാവു കമ്പനിക്കാരോടു പറഞ്ഞു.

കമ്പനിക്കാർ മാറിനിന്നു.

രണ്ടുപേർ ട്രക്കിനകത്തും രണ്ടുപേർ താഴെ നിന്നും മെഷീൻ ഇറക്കുവാൻ ശ്രമമാരംഭിച്ചു. മെഷീന്റെ അടിയിൽക്കൂടി ഒരു കയർ ഇട്ട് അതിന്റെ ഒരു ഭാഗം മുകളിൽ നിന്നവർ പിടിച്ചു. മറ്റേ അറ്റം താഴെ നിന്നവർ പിടിച്ചു പതുക്കെ വലിച്ചു.

“അങ്ങനെ ചെയ്യരുത്! മെഷീന്റെ വെയ്റ്റ് കൂടുതൽ ഒരു സൈഡിലാണ്.” കമ്പനിക്കാരൻ പറഞ്ഞു.

“ഞങ്ങളെ പഠിപ്പിക്കണ്ട. ഞങ്ങൾ ഇന്നും ഇന്നലെയും തുടങ്ങിയതല്ലീ പണി.” നേതാവു മൊഴിഞ്ഞു.

കമ്പനിക്കാർ മിണ്ടിയില്ല.

മെഷീൻ ട്രക്കിന്റെ അറ്റത്തു കൊണ്ടുവന്ന് മുകളിൽ നിൽക്കുന്നവർ പതുക്കെ താഴേയ്ക്കു തള്ളി. താഴെ നിന്ന രണ്ടുപേരുടെ കൈയിൽ മെഷീൻ നിൽക്കാതെവന്നു. മെഷീൻ ഒരുവശത്തേക്കു ചരിഞ്ഞു. ഒരു നിമിഷം. “ഓ!” മെഷീൻ താഴേക്കു വീണു!

ഞാൻ സ്തബ്ധനായി നിന്നുപോയി.

പെട്ടെന്നു ട്രക്കിനുള്ളിൽ നിന്ന രണ്ടുപേരും താഴേക്കു ചാടി. താഴെ നിന്നവരുടെ കൂടി സഹായത്തോടെ മെഷീൻ നേരെ നിർത്തി. അപ്പോഴേക്കും അതിന്റെ ഗ്ലാസ് ഡോർ പൊട്ടിപ്പോയിരുന്നു. മെഷീന്റെ ഒരു വശം അകത്തേക്കു തള്ളിപ്പോയി!

എനിക്കു വല്ലാതെ കോപം വന്നു. പക്ഷേ, സംയമനം പാലിക്കുവാൻ അപ്പൻ ആംഗ്യം കാട്ടി.

“ചിലപ്പോഴൊക്കെ ഇങ്ങനെയും സംഭവിച്ചെന്നിരിക്കും. ആരും മനഃപ്പൂർവ്വം ചെയ്തതല്ലല്ലോ.” നേതാവു പറഞ്ഞു.

ഞാൻ അയാളെ സൂക്ഷിച്ചു നോക്കി. എന്റെ മുഖം ചുവന്നിരുന്നു.

“അമേരിക്കക്കാരു വിട്ട റോക്കറ്റു വരെ തലേംകുത്തി കടലിൽ വീണിരിക്കുന്നു. പിന്നാ നമ്മുടെയൊരു കയ്യമ്പലം!” നേതാവു ന്യായം കണ്ടെത്തി.

ഞാൻ ഒന്നും മിണ്ടിയില്ല. പക്ഷേ സംഭവത്തിൽ ഞാൻ അസന്തുഷ്ടനാണെന്നു മനസ്സിലാക്കിയ നേതാവു മൊഴിഞ്ഞു. “ഒരു കാര്യം ചെയ്യ്. കൂലി പകുതി തന്നാൽ മതി.

“ഇതിന്റെ പുറത്തു ഞാൻ നിങ്ങൾക്കു കൂലിയും തരണമല്ലേ?” എനിക്കു ദേഷ്യം അടക്കാനായില്ല.

“അദ്ധ്യാപിക്കുന്നതിന്റെ കൂലി തൊഴിലാളിയുടെ അവകാശമാണ്. അതു ഞങ്ങൾ വാങ്ങും. നിങ്ങൾ ആയിരം രൂപ തന്നാൽ മതി.”

ഞാൻ മറുപടിയൊന്നും പറയാതെ ആയിരം രൂപ നേതാവിനെ ഏല്പിച്ചു.

“ഇനി പറയൂ. ഞങ്ങൾ ഇത് എടുത്ത് വയ്ക്കണോ?”

“അവിടെത്തന്നെ ഇരുന്നോട്ടെ. നിങ്ങൾ പൊയ്ക്കൊള്ളൂ.” ഞാൻ പറഞ്ഞു. അവർ റോഡിലിറങ്ങി നടന്നു.

“ഇനി ഈ മെഷീൻ ഞങ്ങൾ തൊടില്ല.” കമ്പനിക്കാരൻ പറഞ്ഞു. അല്പനേരത്തിനുള്ളിൽ അവർ ട്രക്കുമായി മടങ്ങി.

“ഇതാണോ ദൈവത്തിന്റെ സ്വന്തം നാട്?”

“മോനേ, ഇതു ദൈവത്തിന്റെ സ്വന്തം നാടുതന്നെയാ; സംശയമില്ല. നീണ്ട കടൽത്തീരവും കായലും കളും നദികളും പുഴകളും വിശാലമായ നെൽപ്പാടങ്ങളും കാനനഭംഗിയും കാട്ടരുവികളും മഴയും വെയിലും വേണ്ടുവോളം. ഇത്രയും പ്രകൃതിരമണീയമായ സ്ഥലം ലോകത്തെവിടെയുണ്ടോ? അതൊക്കെ സൃഷ്ടിച്ചതു ദൈവംതന്നെയാ. പിന്നീടുള്ള ഈവക കോലാഹലങ്ങളൊക്കെ മനുഷ്യസൃഷ്ടിയല്ലേ!”

എന്റെ ഭാര്യ അല്പനേരം അവിടെ നിന്നതിനുശേഷം ഒന്നും മിണ്ടാതെ വീടിനുള്ളിലേക്കു പോയി.

കിണറ്റിൻകരയിൽ അനേക വർഷങ്ങൾക്കു മുമ്പ് തുണി അലക്കാൻ ഉപയോഗിച്ചിരുന്ന ഒരു കല്ല് പൊടിപിടിച്ചു കിടന്നിരുന്നു. അതിനെ ലക്ഷ്യമാക്കി മുഷിഞ്ഞ തുണികളുമെടുത്തു ഞാൻ നടന്നു.

